

Πρώτη Ιερατική Σύναξη για το νέο εκκλησιαστικό έτος στη Βέροια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το πρωί της Παρασκευής, 4 Σεπτεμβρίου 2026, στον πανηγυρίζοντα επι τη εορτή της Αγίας Ιερουσαλήμ και των τέκνων αυτής, Ιερό Προσκυνηματικό Ναό του Αγίου Αντωνίου Πολιούχου Βεροίας, πραγματοποιήθηκε η πρώτη Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας για το νέο εκκλησιαστικό έτος.

Στον Ιερό Ναό θησαυρίζεται η Τιμία Κάρα της Αγίας Ιερουσαλήμ, η οποία μαρτύρησε στη Βέροια και αποτελεί την πρώτη Πολιούχο της πόλεως, πριν την καθιέρωση του Οσίου Αντωνίου του Νέου ως Πολιούχου και Προστάτου της.

Στην αρχή με την ευκαιρία της νέας εκκλησιαστικής χρονιάς τελέστηκε Αγιασμός

από τον Βοηθό Επίσκοπο της Ιεράς μας Μητροπόλεως, Θεοφιλέστατο **Επίσκοπο Δομενίκου κ. Αθηναγόρα**.

Ακολουθώντας, ο **Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμ. Δημήτριος Μπακλαγής** ενημέρωσε τους Ιερείς για τρέχοντα διοικητικά ζητήματα και ιδιαιτέρως για την έναρξη της νέας κατηχητικής χρονιάς, η οποία θα αρχίσει στην Ιερά μας Μητρόπολη με τον καθιερωμένο Αρχιερατικό Εσπερινό και την επίδοση των διοριστηρίων που θα λάβει χώρα το εσπέρας της Παρασκευής 2 Οκτωβρίου.

Τέλος, ο Ποιμενάρχης, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων ευχήθηκε πατρικά στους Ιερείς για το νέο εκκλησιαστικό έτος και αναφέρθηκε εκτενώς στην εορταζόμενη Αγία, λέγοντας μεταξύ πολλών άλλων: *Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς συνεκέ-ντρωσε καί πάλι σήμερα, μετά τή θερινή ἀνάπαυση, ὑπό τή σκέπη τοῦ πολιούχου τῆς Βεροίας, τοῦ ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ νέου, στήν πρώτη ἱερατική σύναξη τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, στό ὁποῖο εἰσήλθαμε τήν 1η Σεπτεμβρίου.*

Μᾶς συνεκέντρωσε σέ μία ἡμέρα κατά τήν ὁποία ἐορτάζουμε τή μνήμη τῆς πρώτης πολιούχου τῆς Βεροίας, τῆς ἁγίας ὁσιομάρτυρος Ἰερουσαλήμ καί τῶν τριῶν τέκνων αὐτῆς, ἁγίων Σεκένδου, Σεκενδίου-κου καί Κηγόρου, τούς ὁποίους τιμοῦμε ἰδιαιτέρως ἐδῶ στόν ναό τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου, ὅπου φυλάσ-σεται καί ἡ σεπτή καί χαριτόβρυτος κάρα τῆς ἁγίας.

Θέλω νά πιστεύω ὅτι ἡ θερινή ἀνά-παυση πού προηγήθηκε καί εἶναι ἀπαραίτητη γιά τήν ἀνάπαυ-ση τῆς σαρκός ἀλλά καί γιά τήν ἐξυ-πηρέτηση τῶν οἰκογενειακῶν καί λοιπῶν ὑποχρεώσεων πού ὁ καθέ-νας μας ἔχει, εἴτε εἶναι ἔγγα-μος εἴτε εἶναι ἄγαμος, δέν ἦταν γιά ἐμᾶς μιᾶ περίοδος θερινῆς ραστώ-νης. Διότι ἡ ραστώνη, ὅπως γνωρίζουμε ὅλοι, εἶναι ἀσύμβατη τόσο μέ τήν χριστιανική μας ὅσο, πολύ περισσότερο, καί μέ τήν κληρική μας ιδιότητα.

Καί αὐτό ἀφενός, διότι ὁ ἴδιος ὁ Κύριός μας συνέστη-σε στούς μαθη-τές του καί κατ' ἐπέ-κταση καί σέ ὅλους ἐμᾶς, «γρηγο-ρεῖτε καί προ-σεύ-χεσθε ἵνα μή εἰσέλ-θητε εἰς πει-ρασμόν», καί ἀφετέρου, διότι ὁ ἰδρυτής τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλη-σίας, πρωτοκο-ρυ-φαῖος ἀπόστολος Παῦλος, μᾶς προειδοποιεῖ ὅτι ὁ διά-βολος «περι-πατεῖ» νύκτα καί ἡμέρα «ὥς λέων ὠρυόμενος ζητῶν τίνα καταπίη».

Είναι, επομένως, αὐτονόητο ὅτι γιὰ ἐμᾶς τοὺς κληρικούς δέν ὑπάρ-χουν περιθώρια χαλαρώσεως οὔτε γιὰ τόν ἑαυτό μας οὔτε γιὰ τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, στή διακο-νία τῶν ὁποίων μᾶς ἔθεσε ὁ Χρι-στός, ἀλλά ἀπαιτεῖται διαρκῆς ἐπα-γρύπνηση καί συνεχῆς μέριμνα γιὰ τόν εὐαγγελισμό τους, κατὰ τό πρότυπο τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος δέν ἐπιτρέπει στόν ἑαυτό του τήν παραμικρή ἀνάπαυση, λέ-γο--ντας «οὐαί μοι, ἐάν μή εὐαγ-γε-λίζωμαι».

Ὁ εὐαγγελισμός καί ἡ διακονία τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἓνα καθῆκον καί ἓνα χρέος, τό ὁποῖο μᾶς ὑπεν-θύμισε ἡ Ἐκκλησία μας μέ τό ἀρνη-τικό παράδειγμα τῶν ὀκνη-ρῶν καί κακῶν γεωργῶν, πού περιέ-γραψε ὁ Χριστός στό εὐαγγε-λικό ἀνάγνω-σμα τῆς περασμένης Κυριακῆς.

Μᾶς τό ὑπενθυμίζει ὅμως καί σήμερα μέ τό θετικό παράδειγμα τῆς ἁγίας Ἱερουσαλήμ καί τῶν τέκνων της, ἡ μνήμη τῶν ὁποίων συμπίπτει μέ τήν πρώτη ἱερα-τική σύναξη τῆς Ἱερᾶς μας Μητρο-πό-λεως.

Ἡ διακονία τοῦ κληρικοῦ δέν ἔχει ὠράριο, δέν ἔχει διακοπές, γιατί δέν εἶναι ἓνα ὁποιοδήποτε ἐπάγ-γελ-μα. Εἶναι διακονία. Εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ, στό ὁποῖο ἀποφασίσαμε νά ἀφιερῶσουμε τή ζωή μας ὁλό-κληρη, τίς δυνάμεις μας ὅλες, τά χαρίσματα καί τίς ἱκανότητες, τίς ὁποῖες μᾶς ἔχει δώσει ὁ Θεός, κατ' ἀποκλειστικότητα. Καί πρέπει νά εἴμεθα ἔτοιμοι νά ἀσκοῦμε αὐτή τή διακονία τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων καί τῆς μαρτυρίας Ἰη-σοῦ Χριστοῦ, ἀκόμη καί ἐάν αὐτά ἀπαιτοῦν θυσία, κόπο ἢ καί μαρτύ-ριο, ὅπως στήν περίπτωση τῆς ἁγί-ας Ἱερουσαλήμ καί τῶν τέκνων της.

Δέν θά πρέπει νά τό ξεχνοῦμε ποτέ στή ζωή μας, ἀλλά νά τό ἔχου-με καθημερινά κατὰ νοῦν, ὅτι ἐμεῖς ἐπιλέξαμε, μέ τή θέλησή μας, νά ὑπη--ρετήσουμε μέ ἀφοσίωση στό ἔργο τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ Θεός ὄχι ἀπλῶς μᾶς δέχθηκε ὡς διακόνους τους, ἀλλά καί μᾶς τίμησε μέ τό μέγα χάρισμα τῆς ἱερωσύνης. Μᾶς ἐνέ-δωσε μέ τήν ἱερατική στολή πού πρέ-πει νά μᾶς ὑπενθυμίζει διαρκῶς τή χάρη τῆς ἱερωσύνης μέ τήν ὁποία μᾶς περιέβαλε κατὰ τήν ἡμέ-ρα τῆς χειροτονίας μας, ἀλλά καί τή δυνατότητα πού μᾶς προσέφερε νά μεταδίδουμε αὐτή τή χάρη στούς ἀδελφούς μας, καί ἀκόμη περισσότερο νά ἀγγίζουμε μέ τά χοϊκά χέρια μας τό Πανάχραντο Σῶμα του.

Μᾶς ἔδωσε τήν εὐλογία νά φέ-ρου-με τόν σταυρό του στό στήθος μας ὄχι ὡς κόσμημα ἀλλά ὡς ὑπό-μνηση ὅτι ἡ ἱερωσύνη εἶναι σταυ-ρική διακονία καί ὅτι ἔχουμε χρέος νά φέρουμε καθημερινά τόν σταυ-ρό τοῦ Κυρίου μας καί φυσικά νά τόν ἀκο-λουθοῦμε.

Καί ἐάν ἐπιτελοῦμε τό ἔργο μας «μή ἐκ λύπης ἢ ἐξ ἀνάγκης» ἀλλά ἐξ ἀγάπης, τότε νά εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι αὐτό θά ἔχει μεγαλύτερη ἀπή-χηση στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων καί θά ὠφελοῦνται περισσότερο πνευματικά, ἀλλά καί ἐμεῖς θά ἔχουμε

περισσότερη χάρη καί εύλο--γία από τόν Θεό καί στή ζωή μας καί στή διακονία μας.